

rokici sta bili sklenjeni v molitev in se trdno oprijemali križa. Zdelo se je, kakor da napol zastrte oči še zmerom zamaknjene gledajo v sveto razpelo.

»Pred tednom dni mu je umrl oče,« je pripovedovala usmiljenka. »Ranjen je bil v vojski in sèm pripeljan. Jano je to izvedel šele malo pred njegovo smrtjo in je po tem žalostnem svidenju šel kmalu za očetovim pogrebom. Neka mestna uboga je potem skrbela zanj. Potem je pa otrok tudi zbolel na pljučnici in je umrl včeraj v bolnišnici. Matere ni videl od takrat, ko so pobežnili iz Galicije. Zdaj je rešen. Umrl je lepo kot angelček — — —«

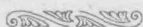
»Rešen si, ubožček!«

Ljudje so molili in ko so begunčka pokropili, so se vsi še enkrat ozirali na smehljajoče se, blede ličece malega Galičana.

A Tinče se je vzel do bele krste in je poljubil roko begunčku v solzah.

»Ubogi Jano, zdaj si srečen!«

Jože Plot.

Iz mladosti sedanjega papeža Benedikta XV.

Sveti oče Benedikt XV. je bil ob rojstvu tako slaboten, da ga je zdravnik takoj krstil. Slovesne cerkvene obrede so mogli pa že takoj naslednji dan v cerkvi dopolniti. Velik del mladostnih dni je preživel Jakob, Pavel, Janez Krstnik (ta imena so mu dali pri svetem krstu) na družinskem letovišču zraven Genove, v Pegli. Vzrok, da se je iz Genove tja preselil, je bilo njegovo rahlo zdravje. Čvrsti morski zrak je pripomogel, da se je mladi Giacomo (Jakob) učvrstil, tako da pozneje ni bil nikdar bolan. Na očetnem posestvu si je Giacomo rad iskal tovarišije med otroki družin, ki so bile uslužbene na očetovih

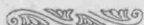
posestvih. Vrtnar, ki še sedaj oskrbuje družinsko vilo v Pegli, je bil nekoč njegov mladinski tovariš; prijateljstvo se je ohranilo med njima do današnjega dne. Ko je bil Jakob že nadškof, si je privoščil veselje, da je svojega starega prijatelja — Carlo Montalto — v Pegli obiskal ter si dal celo postreči z okusno polento. Znana je ljubezen svetega očeta do revnih in preprostih ljudi. V Madridu, kjer je bil nastavljen kot tajnik papeževega poslanika Rampolle, so ga kar kratkomalo nazivljali: »duhovnik dveh pezet«, kajti kadar je podelil kako miloščino, ni bilo manj nego dve pezeti (okrog 2 kr.).

Sedanji papež se je vedno odlikoval po izredni pridnosti. Ni ga bilo treba priganjati za učenje, marveč odganjati. Še ob počitnicah so mu bile knjige najljubša zabava. Sicer se ni branil, če je nanesla prilika, kake nedolžne igre z mladostnimi tovariši; toda dostikrat je kar prenehal pa hitel v svojo sobico, kjer se je z vso vnemo lotil učenja. Nekoč mu je mati prinesla motikico, da bi ga odtrgala od učenja, pa mu je velela, naj gre grebst na vrt. Takoj je slušal. izkopal je jamo, in vanjo vsadil lepo palmo. To drevesce še danes stoji. Vselej, kadar se je Jakob poslavljaj od doma, je prav posebno zabičal vrtnarju, naj skrbno pazi na palmo.

Odločno voljo je pokazal Jakob, ko si je izbiral poklic. V tem oziru je precej podoben sv. Alojziju. Z moško odločnostjo je stopil kot petnajstletni mladenič pred očeta ter izjavil: »Papa, jaz bom duhovnik!« Očeta je ta prošnja močno ganila, kajti sklenil je bil, naj bi se njegov sin posvetil pravosodju. Odgovoril je: »Saj je še čas; o tem bova govorila, ko boš dokončal srednje šole.« Jakob je komaj čakal tega trenutka. Z zrelostnim spričalom je hitel pred očeta ter zopet ponovil svojo prošnjo. Oče pa je vztrajal pri tem, da mora Jakob na vseučilišče v Genova, kjer se je učil pravoslovja. Leta 1875., dne 2. avgusta, si je že priboril naslov »doktorja«; bilo mu je šele 21 let. Kmalu nato je v tretje razložil očetu, da se čuti poklicanega edinole za duhovski stan. Dobil je dovoljenje. — Ali ni bilo delo božje

previdnosti, da se je papež Benedikt XV. kot dijak izobrazil tudi v tej vedi, ki mu je potem v njegovi službi tako silno koristila in ki mu daje sedaj kot poglavarju svete Cerkve tem večji ugled in veljavo.

A. Č.

Snežinke.

Oj, tam zunaj pa letajo
metuljčki srebrnobeli,
dolčas jim je — in igrajo se
razposajenčki veseli . . .

Drug drugega premetavajo
po zraku ti nagajivčki
in se smejiijo in rajajo
kot pravi lahkoživčki.

»Alo, bratci, mance gremo!
Ena, dve, tri!
Kdor me ujame, ta je junak,
da mu ga para ni.« —

»Glej ga no spaka! Kaj se boš ti
pred nami bahal!
Ej, kmalu boš naš! Kdo junačka bi
tak urnega ne ugnal!«

In za metuljčkom navihanim
vsi pohite naenkrat,
toda prebrisanec mali — smuk —
Jošku za vrat — — —

Ravno za srajco se mu je skrila —
Joško na jok se drži,
a metuljčki - poredneži
se smejiijo: »Hi, hi, hi — — —«

Jože Plot.

